Женись на Флавії – в ній все те маєш,
Що поодинці як красу сприймаєш:
Хоч очі впалі, але пухлі губи;
Хоч бляклі брови, зате чорні зуби;
Хоч крок важкий – поводженням легка;
Худющі перса – тілом же гладка;
Хоч щоки жовті, та руде волосся;
Свою віддай – їй цноти б додалося.
Це – складові краси: варт поєднатись
Їм правильно – і буде зір втішатись;
Як в судженій сплелися кольорами
Вони, то не питай уже, як саме.
В духах когось цікавить, чи знайде
В них амбру й мускус, а не скільки й де.
Всі складові ввійшли в ній в протиріччя
Й краси лиш анаграма – це обличчя.
Коли ми переставим букви в слові,
Що значитиме вже воно в розмові?
Хтось наспів скомпонує з нот у гамі,
А інший, ноти маючи ті самі,
Не гірший створить, аніж попередній:
Як речі добрі, то як хоч поєднуй.
Якщо на інших схожа, то красива
Така ж вона, як ні – то особлива;
Любов – це диво, то ж не зневажай,
А дивною її також вважай.
Краса зника – й перестаєм любити:
Її ж лице вже гіршим не зробити.
Жінки мов ангели: красиві схожі
На тих, що впали; а вона – як божі,
Що не піддатливі бісівським впливам;
Гріх менший буть потворним, ніж красивим.
На бал вдягаєм шовк, тонке сукно,
А в мандрах – шкіру й грубе полотно.
Краса безплідна: часто гірший шлях

Веде до кращої землі в полях.
В ній вірності наочність перед нами,
Бо навчена минулими гріхами;
І євнухів не треба приставляти,
Як навіть з ворогами оставляти:
Коли суціль оточене болотом –
Для міста це найкращим є оплотом;
А їй лице за оберіг так буде,
Якщо у справах муж кудись відбуде.
Чи ж є ще хтось, що в ніч так день схиляє,
Й хто більш, ніж море, й мавра відбіляє?
Та, що жила в борделі років сім,
Черницею тепер здається всім;
Стогнатиме в пологах від натуги:
"Метеоризм," – зітхнуть лиш повитухи.
Кому ще віриш менш, хоч і клянеться,
Ніж відьмі, як в чаклунстві зізнається?
Що у безпеці з нею лиш – збагнув?
Річ модну б кожен чоловік вдягнув.